

Arrest

nr. 74 735 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 juli 2006 het Rijk binnen en diende op 25 september 2009 een elfde asielaanvraag in. Op 29 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde te zijn geboren in het district Purang in de Volksrepubliek China. Op 24 juli 2006 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 13 juli 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen deze beslissing en op 28 november

2007 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. U ging opnieuw in beroep, maar uw beroep werd op 22 januari 2008 verworpen door de Raad van State. Tussen 30 januari 2008 en 25 september 2008 diende u negen nieuwe asielaanvragen in. Telkens nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Op 25 september 2009 diende u een tiende asielaanvraag in. U verklaarde daarbij dat u bij vorige asielaanvragen niet de waarheid had verteld. U verklaarde op jonge leeftijd met uw familie naar Nepal te zijn gegaan. Op achttien jaar zou u ongeveer voor een periode van één jaar naar Tibet zijn teruggekeerd. Omdat u er problemen kende, diende u Tibet opnieuw te verlaten. U verbleef nadien in Nepal en in 2006 reisde u naar België waar u asiel aanvroeg. Ter staving van uw tiende asielaanvraag legde u een kopie van een "green book" voor, evenals een brief in de Chinese taal en twee brieven in de Tibetaanse taal. U legde nog een attest neer van het "bureau du Tibet", evenals een poststuk, foto's en een brief over de situatie in Nepal.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opnieuw vast te stellen dat op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Chinese nationaliteit en uw ingeroepen asielrelaas daar dit onlosmakelijk verbonden is met uw beweerde Chinese nationaliteit. Ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst verwijst het CGVS naar haar beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag. Daarin werd uw beweerde Chinese nationaliteit als ongeloofwaardig beoordeeld op basis van valse documenten en een gebrekkige kennis over Tibet. Nu verklaarde u dat u reeds als kind Tibet verliet waardoor u slechts een beperkte kennis zou hebben van Tibet. Het vooraf afleggen van valse verklaringen én het voorleggen van valse documenten, doet reeds ernstig afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien blijkt uit die beslissing dat bepaalde kennis over Tibet u ontbrak, zowel wat betreft zaken als de seizoenen en overeenstemmende maanden, als wat betreft provincienamen en namen van Chinese leiders (zie beslissing CGVS eerste asielaanvraag). U verklaarde dat u al ongeveer veertien jaar oud was toen u Tibet verliet met uw ouders én u keerde later voor een jaar terug, zodat u toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat u iets meer kon vertellen over deze zaken. Ten tweede bent u zelfs wat betref essentiële elementen als uw naam, niet éénduidig geweest in uw verklaringen. In het kader van uw eerste asielaanvraag hebt u steeds voorgehouden dat **T.T.** uw naam was (zie eerste asielaanvraag). Echter in het kader van uw tiende asielaanvraag stelde u dat **T.C.** uw naam is (zie verslag DVZ 29/09/2009 vraag 3) en dat Tsewang de naam van uw vader is (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.2). Wat betreft uw geboorteplaats, moet het CGVS opmerken dat u bij het indienen van uw tiende asielaanvraag verklaarde dat u **in Nepal** was geboren (zie verslag DVZ 29/09/2009). Echter nadien, tegenover het CGVS, verklaarde u opnieuw dat u **in de Volksrepubliek China** was geboren (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.3). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel te hebben verklaard dat u lang in Nepal verbleef. Dit is geen verklaring waarom u Nepal als uw geboorteplaats opgaf in uw verklaringen die nadien, na voorlezing in het Tibetaans, door u voor akkoord werden ondertekend (zie verslag DVZ 29/09/2009 p.3). Ten derde verklaarde u bij uw tiende asielaanvraag afkomstig te zijn van de Lhasa provincie (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.5). Maar in de Volksrepubliek China bestaat geen provincie die de naam Lhasa heeft. U verwees verder dat "Horchun Chuen" de plaats is waar u woont. "Chuen" zou een plaatsaanduiding zijn. Maar deze benaming is het CGVS onbekend en is zeker geen officiële Chinese aanduiding. Later, wanneer u naar uw "Xiang" (gemeente) wordt gevraagd, geeft u aan dat u uit "Gonjur Xiang" komt (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.7). U verklaart daarbij eerst dat onder Gonjur allerlei steden zijn, om dan nadien te zeggen dat Gonjur zelf een dorp is. U vernoemt daarop verschillende plaatsnamen die volgens u in uw regio liggen (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.5 en 6). Maar in enige bestaande grotere plaats in de buurt van uw beweerde plaats van afkomst, zoals Shigatse, Ngari of Nyalam, blijkt u nooit te zijn geweest. U verwees naar vijf provincies in de Volksrepubliek China waar Tibetanen zouden wonen: Lhasa, Tsongon, Kangsu, Dethen, Yuney (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.9). Echter is Lhasa geen provincie zoals al is aangegeven en de anderen zijn het CGVS onbekend en zijn in geen geval officiële benamingen van Chinese provincies. Van Tsogong stelde u dat dit ook een grote stad is, echter is deze stad het CGVS eveneens onbekend. U werd verder nog gevraagd naar de drie traditionele provincies van Tibet. Echter was het Tibetaanse woord u hiervoor onbekend (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.9). U verwees wel naar twee van de drie traditionele provincies, namelijk Kham en Amdo. Maar bij de beschrijving ervan gaf u aan dat Kham en Amdo een dorp of een verzameling van dorpen is, hetgeen niet correct is. U gaf aan dat uw familie

oorspronkelijk uit Kham zou komen, maar u wist eigenlijk niets van Kham af (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.10). In elk geval kende u niet de naam van de derde traditionele provincie, ook al is dat de provincie waar Purang, uw beweerde geboorteregio, ligt. Aldus blijkt dat u niet op de hoogte bent van de geografische indeling van Tibet. Ten vierde is het niet geloofwaardig dat u helemaal niet zou weten waarom uw ouders destijds besloten Tibet te verlaten en naar Nepal te gaan (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.7). U verwees enkel vaag naar problemen. Immers verklaarde u dat u al ongeveer veertien jaar oud was toen u Tibet verliet met uw ouders, zodat toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat u iets wist (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.3). Wanneer u expliciet wordt gevraagd welke soort problemen ze kenden, verwijst u naar een gebrek aan religieuze vrijheid en een foto van de Dalaï Lama. Maar u wist het allemaal niet zeker en kon op geen enkele manier duidelijk aangeven waarom uw ouders waren vertrokken uit Tibet. Ten vijfde, wanneer u wordt gevraagd welk bureau officieel instaat voor het afleveren van identiteitsdocumenten of moet tussenkomen bij de verkoop van grond of bepaalde zaken als een huwelijk moet registreren, weet u daar geen antwoord op te geven (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.8). Dit is niet geloofwaardig voor een persoon die beweerde tot zijn veertien jaar in Tibet te hebben gewoond en die nadien op zijn achttien jaar nog een keer terugkeerde naar Tibet voor een periode van ongeveer een jaar. Ten zesde blijkt dat ook andere kennis over Tibet zeer beperkt is (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.11). Zo weet u niet waar in Tibet gevangenen zijn. Zo weet u niets te vertellen over de Panchen Lama die na de Dalaï Lama de belangrijkste geestelijke is binnen de Tibetaanse gemeenschap. Zo kent u enkel lokale kloosters, maar gevraagd naar de grote bekende kloosters van Tibet, diende u het antwoord schuldig te blijven. Nochtans nemen die kloosters een belangrijke plaats in, in de Tibetaanse gemeenschap en hebben vele kloosters een soort zusterklooster in Nepal of India. En hoewel u wel weet te zeggen dat in de Volksrepubliek China wordt betaald met de "yuan", weet u ondermeer niet hoeveel een paard of een yak kost in Tibet (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2009 p.8). Namen van snoepgoed in Tibet kende u evenmin (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2009 p.9). U wist ook niets te vertellen over de huidige problemen in Tibet (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2009 p.15), hetgeen zelfs niet geloofwaardig is voor een Tibetaan die in het buitenland verbleef in een Tibetaanse gemeenschap. Op basis van bovenstaande bevindingen stelt het CGVS dan ook vast dat niet alleen geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Chinese nationaliteit, maar dat ook uw beweerde Tibetaanse afkomst niet geloofwaardig overkomt. Dat u de Tibetaanse taal spreekt, is geen ontegensprekelijk bewijs dat u van Tibetaanse afkomst bent. Daarbij merkt het CGVS op dat u die taal niet kan lezen (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2009 p.17). Ten slotte legde u in het kader van uw tweede asielaanvraag ook geen enkel document neer dat uw nieuwe asielrelaas en uw beweerde afkomst uit China en uw Tibetaanse afkomst kan staven. U legde enkel een kopie neer van een "green book", zonder het origineel voor te leggen. Deze kopie kan, zeker in het licht van uw ongeloofwaardige verklaringen, niet overtuigen. Bovendien gaf u verkeerdelijk aan dat dit document enkel in India zou kunnen worden verkregen (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2009 p.16). U legde ook brieven neer, maar dit zijn persoonlijke stukken en deze kunnen niet als bewijs van uw Tibetaanse afkomst en Chinese nationaliteit dienen. U weet bovendien niet wat er precies instaat (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2009 p.17). Daarbij is het ook bevreemdend dat u verklaarde wel contact te hebben met verwanten in Tibet, maar u kon daar geen telefoonnummer van voorleggen omdat u het verloren was (zie gehoorverslag CGVS 19/07/2011 p.5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de volgende middelen: “*Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o. a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout. Schending van art. 1. sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951*”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij “*is trouwens ook bang dat hij verkeerd is begrepen door het CGVS*” en een passage citeert uit het gehoorverslag waar hij “*ratelt verder*” doch “*haalt alles door elkaar*” stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag echter geenszins kan worden afgeleid dat verzoeker verkeerd begrepen werd, laat staan dat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden hieraan te wijten zouden zijn. Immers, uit het gehoorverslag blijkt ontegensprekelijk dat de dossierbehandelaar duidelijke en ondubbelzinnige vragen stelde, die verzoeker begreep en beantwoordde, en dat ook de communicatie met de tolk vlot verliep wat verzoeker uitdrukkelijk bevestigde “*Verstaat u de tolk goed? Jawel*” (gehoorverslag CGVS, p.2). Verder kreeg verzoeker naar aanleiding van het gehoor bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf. Aldus kan uit het gehoorverslag slechts blijken dat verzoeker onderbroken werd wanneer zijn antwoorden onduidelijk waren opdat hij deze zou kunnen verhelderen en toelichten, doch geenszins dat zijn verklaringen verkeerd begrepen werden of de CGVS onzorgvuldig zou zijn geweest.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde de Volksrepubliek China te hebben verlaten omdat hij er geïsoleerd werd omwille van zijn Tibetaanse etnie en foto's van de Dalai Lama had verspreid onder zijn kennissen. Hij zou tevens lange tijd in Nepal hebben gewoond, en vluchtte uiteindelijk naar Europa.

3.2. Verzoeker diende een elfde asielaanvraag in. Zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat de documenten die hij had voorgelegd frauduleus bleken te zijn, en bovendien de verklaringen die hij

aflegde evenmin konden overtuigen. Zijn tweede tot tiende asielaanvragen werden niet in overweging genomen. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvragen te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienen te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de elfde asielaanvraag aangehaalde feiten

3.2.1. In het kader van zijn elfde asielaanvraag stelt verzoeker gelogen te hebben, hij zou met name China reeds op veel jongere leeftijd hebben verlaten, en voert verder aan dat hij *“legde diverse bewijsstukken voor, waaronder: een kopie van zijn ‘green book’ een brief in de Chinese taal en twee brieven in de Tibetaanse taal ; een attest van het ‘bureau du Tibet’ een poststuk, foto’s en een brief over de situatie in Nepal”*.

3.2.2. Voor zover verzoeker op zeer jonge leeftijd van China migreerde en op achttienjarige leeftijd terugkeerde naar China om een jaar later terug te keren naar Nepal en uiteindelijk naar Europa te vluchten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit ambulante verleden kan documenteren, minstens nuttig kan toelichten. Verzoeker blijft in gebreke zijn beweringen te documenteren en toont dus niet aan naar de Volksrepubliek China te zijn gemigreerd. Bovendien kan uit zijn verklaring opgenomen in het administratief dossier geen bekendheid blijken met China zodat hij evenmin aannemelijk kan maken dat hij de administratieve verplichtingen en het dagelijkse leven in China heeft ervaren. Uit het administratief dossier blijkt dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag al kwam vast te staan dat verzoekers kennis van Tibet onvoldoende was. Verzoeker werd in het kader van zijn elfde asielaanvraag ook uitvoerig ondervraagd over Tibet en kon opnieuw zijn herkomst van Tibetaan uit China niet aantonen. Immers en daargelaten de (on)geloofwaardigheid van verzoekers vertrek op jonge leeftijd uit China, toont verzoeker niet aan dat omstandigheden als de jonge leeftijd waarop hij Tibet verliet en de bewering dat *“Het CGVS hield geen rekening met het gegeven dat verzoeker nog minderjarig was (veertien jaar) toen hij met zijn ouders Tibet had verlaten”*, zijn lange afwezigheid uit Tibet en een gebrek aan scholing in Tibet hem kan beletten om zelf op oudere leeftijd op eigen initiatief (achtergrond)informatie te vergaren over zijn persoonlijke problemen te meer daar dit hem er zelfs toe noopte eerst naar Nepal en uiteindelijk zelfs naar Europa te vluchten en er (tot elfmaal toe) internationale bescherming aan te vragen. Waar het verzoekschrift beweert dat verzoeker *“als minderjarig kind niet werd betrokken bij de problemen van zijn ouders”* laten verzoekers voorgehouden problemen omwille van zijn Tibetaanse etnie en afkomst uit Tibet toe te verwachten dat hij zich zou informeren naar de achterliggende politiek die de aanleiding vormt van zijn problemen, minstens op de hoogte te zijn van zijn eigen dorp en regio van herkomst en van de situatie die hem persoonlijk raakt. Verzoeker is niet ernstig waar hij de commissaris-generaal verwijt *“te zwijgen over de kennisvragen waarop verzoeker wel een correct antwoord heeft gegeven”* nu zijn kennis over Tibet zo goed als onbestaande is en dit niet enkel over praktische kwesties zoals de geografische indeling in dorpen en provincies, gevangenissen maar ook over dagelijkse religieuze, politieke en culturele kwesties onder meer de grote kloosters in Tibet, de Panchen Lama, de actuele problemen in Tibet.

3.3. Voorts legt verzoeker geen enkel nuttig document neer waaruit zijn Chinese nationaliteit kan blijken en documenteert hij evenmin zijn verschillende verblijven in Nepal. Verzoeker legde een kopie van een greenbook neer. De Raad hecht echter geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het neergelegde attest van het “Bureau de Tibet, Bruxelles”, vormt evenmin een genoegzaam bewijs van zijn nationaliteit nu niet betwist wordt dat verzoeker van Tibetaans-etnische origine is. Tenslotte kunnen de persoonlijke brieven en foto’s die verzoeker voorlegt evenmin als een objectief bewijs worden beschouwd. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

3.4. Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn asielrelaas en het citeren van de verklaringen die hij aflegde op het CGVS. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers handelswijze frauduleus voorkomt nu hij tijdens zijn diverse asielaanvragen zelfs geen duidelijke, eenduidige verklaringen aflegde inzake basale gegevens als zijn naam en geboorteplaats en erkende gelogen te hebben in het kader van zijn eerste

asielaanvraag. Aldus kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Tibetaanse etnie en afkomst uit de Volksrepubliek China, noch aan zijn hierop gebaseerde en opnieuw gewijzigde asielmotieven en komt verzoekers handelswijze voor als misbruik van procedure.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet betreft benadrukt de Raad dat aangezien verzoekers voorgehouden Chinese nationaliteit geenszins kan overtuigen, hij evenmin aannemelijk maakt dat zijn vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in de Volksrepubliek China. De opmerkingen in het verzoekschrift inzake de algemene situatie in de Volksrepubliek China zijn dan ook niet relevant noch dienstig toegelicht.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK